

EL PAÍS MÉS ESCLAVISTA

Najat El Hachmi [El Periódico]

Al meu poble tenien per costum valorar els diners en funció del seu origen. Hi havia diner net i diner brut. Parlo en passat perquè els valors «occidentals» i moderns propis del capitalisme ja fa dies que van penetrar amb força una societat rural tradicional farta de patir pobresa. El diner net seria el fruit de l'esforç, el treball o com a molt el que es rebi en una generosa donació. El diner brut és el que resulta dels jocs d'atzar, de l'explotació d'altres, de l'avarícia i la gasiveria, de la prostitució o de la utilització dels altres en general o fins i tot dels interessos per préstecs.

Al meu entendre, una societat que vulgui ser realment demòcrata, justa i igualitària s'hauria de preguntar sempre d'on vénen els diners. Agafem el cas del Barça, per exemple, esponsoritzat en aquests moments per la Qatar Foundation. Els diners que el millor equip del món rep d'aquest petit país del Golf, ¿són nets o bruts? Doncs no semblen gaire nets si llegim el llibre de **Mòn Sanromà Moncunill**, *Qatar: el país més ric del món*, publicat ara per Edicions de 1984. En menys de 200 pàgines el periodista descriu amb una capacitat d'observació envejable la vida, costums i organització d'aquest Emirat que de tan grotesc i irreal sembla tret d'una novel·la de ciència ficció. Però malauradament és un país del tot real que a més serveix de mirall de moltes de les perversions engendrades pel neoliberalisme i la globalització. La més greu de totes és l'esclavatge que pateix més del 90% de la seva població, immigrants. Al Barça ja es va decidir en el seu moment que això no era un obstacle per acceptar el patrocini de la fundació qatariana, però qualsevol culer s'hauria de preguntar si és lícita aquesta aliança. Fora, és clar, que es consideri que el futbol està per damunt de qualsevol altra cosa, incloent-hi els drets humans.